

Yapıcılar ilk müzik klibini Flormar işçileriyle çekti

Yapıcılar müzik grubu, hazırladıkları ilk video klibi Flormar işçileriyle çekti. Grubun hazırladığı ilk müzik videosunu, önce Flormar'ın direnişçi işçileri izleyecek. Nâzım'ın İkimiz adlı şiirini geçtiğimiz yıllarda bestelemişlerdi, bu yıl Flormar işçilerinin de katıldığı bir çalışmayla ilk müzik videosu olarak çıkardılar. Yapıcılar grubu adına Ulaş Özer sorularımızı yanıtladı.

HALK İÇİN KRİZDE
YAŞAM REHBERİPATRONLARLA
İŞBİRLİĞİ YAPMA

Düzen sömürü üzerinde yükseliyor. Parası olan sömürüyor. Aslında paranın saltanatında paranın hükmü sürüyor, para alın terini sömürüyor. Ve aynı hikayeyi anlatıyor: Çok çalışırsan sen de zengin olabilirsin. Patronla iyi geçinirsen, daha fazla kazanabilirsin. Patrona yaranacağım diye kardeşlerimizi satmayacağız. Patron yalakalığına göz yummayacağız.

BİRLİKTE HAREKET ETMEYİ ÖĞREN

Kriz fırsatçıların, hırsızların, yağmacıların sahne alması, hakkı olmayanı istemesi, hak olanı vermemesidir. Hileli iflas haberleri yayılmaya başladı. Hileli iflas, "borcum borç ama nah alırsın" demek. Ama güçlü olan, alacağını yine tahsil eder. Mafyasıyla, avukat ordusuyla. Hileli iflasların asıl potansiyel mağduru işçilerdir. "Patron iflas ilan etti, şirketi boşaltıp işine devam ediyor. Biz ücretlerimizi alamıyoruz." Tek çare birlikte hareket etmektir. İşçiyi karşısında hep birlikte görünce, bütün hilelerini unuttur sömürücü takımı.

DEVLET HİLELİ İFLAS İLAN EDİYOR!

Hastanelerde, okullarda hizmetler aksamaya başladı. Burada da devlet hileli iflas ilan ediyor! Bütçe patronları bataktan kurtarmaya gidiyor, hastane sırasında bekleyene "devlet zor durumda, hastaneye para yetiremiyor!" diyorlar. Tek çare birlikte hareket etmektir. "Anayasal hakkımızı istiyoruz; okulumuza, hastanemize para vereceksiniz. Vergiyi nasıl topluyorsanız, bunu da yapacaksınız" demektir. Birlikte hareket etmek, emeğiyle geçinenlerin, işçiler ve emekçi halkın birlikte dayanışmasıdır. "Bu hastanede niye bana sıra gelmiyor" diye günde 100 hasta bakan doktora saldırı, sağlık çalışanı ile kavga edeni terbiye etmektir.

ANI TUR'DA SINIF DAYANIŞMASI KAZANDI

11 Eylül günü bir WhatsApp mesajı ile hiçbir gerekçe gösterilmeden işten çıkarılan işçiler, önce patronun bu kararına itiraz ettiler daha sonra da verilmeyen hakları için direnişe başladılar. 17 Eylül gününden itibaren şirketin İstanbul Kozyatağı'ndaki genel müdürlük binası önünde direnerek en temel haklarının hemen karşılanmasını istediler. Anı Tur işçileri, ödenmeyen maaşlarını, primler, yemek ücretleri, mesai ücretlerini, kıdem ve ihbar tazminatlarını talep ediyorlardı. Anı Tur işçisi, sektörde daha önce birçok kez hileli iflas yoluyla kazanç elde eden fırsatçı patronun hesabını bozdu. Direnişe karar vermelerinden taleplerinin karşılanmasına kadar örgütlü davrandılar. 30 Eylül gecesi direnişleri boyunca gördükleri destek, imajına düşkün Anı Tur patronunun karşısına Twitter'da en çok konuşulanlar sıralamasında 3 saat boyunca 2. sırada kalan #AnıTurÇamuraYatma etiketiyle çıktı. Sınıf dayanışmasını arkalarına alarak patronu köşeye sıkıştırdılar ve nihayetinde talep ettikleri haklarını 1 Ekim'de aldılar. Direnişlerini başarıyla sonuçlandırdılar.

GÖZ YUMMA, TEŞHİR ET

Haksızlık edeni, fahiş fiyatlarla halkın sırtından kazanmaya kalkanı, işçi haklarını tanımayanları, aynı gemideyiz edebiyatı yapıp lüks içinde yaşayanları görmezden gelmek, "adam sen de, neme lazım" deyip geçmek, böylesi zamanlarda kendi ipini çekmektir. Haksızlığa göz yummak, yarın haksızlığa uğramayı göze almaktır. Türkiye Komünist Partisi, "göz yumma, teşhir et" derken yolu da gösteriyor: Haber verin, bize anlatın. Teşhir edelim, yayınlatalım, duyuralım. Kavgasını verelim.

PATRON BASKISINDAN KORKMA

Bize ya da bir başkasına yönelmesi fark etmez. İşyerinde hakaret, fazla çalıştırma, zorbalık, mobbing yapılmasına izin vermemeliyiz. En yüksek perdeden konuşan, en höt zötcü patron bile aslında zayıf olanın kendisi olduğunu bilir. İşçiler çoğunluktadır. Bu yüzden korkutmak ister. İşçiyi işçiyeye karşı kullanmak ister. Patron zorbalığına göz yummak, işçi kardeşini yalnız bırakmaktır. Bugün yalnız bırakırsak, yarın yalnız kalırız.

YALNIZ KALMA,
YALNIZ BIRAKMA

Bir Alman işçi şarkısı böyle başlar: Haydi, unutmayalım. Biz gücü nereden alırız? Hem açken hem de tokken, biz gücü nereden alırız? Yanıt dayanışmadır. Kardeşlerimizin, komşumuzun, emekçi halktan insanların yalnız bırakılmaması, düşenin kolundan tutulup kaldırılması, kimse-nin güçsüz düşmesine izin verilmemesidir.

Türkiye Komünist Partisi, artık tüm örgütlenmesinde önce mahalle mahalle, fabrika fabrika, hastane hastane, ofis ofis, oda oda, emekçilerin dayanışma içinde olmasını amaçlayacak.

Krize ve patronların kriz fırsatçılığına karşı uyanık olmalı.
İşçi sınıfı nefesini patronların ensesinde hissettirmeli.

SERMAYEYİ KURTARMAK İÇİN İŞÇİLERİ BATIRMA PLANI

Patronların planları var (ama işçilerin de var)

Patron sınıfı, kendi körlüğünün ve ufuksuzluğunun sonucu olan ekonomik sorunları yine işçileri fedakarlığa zorlayarak karşılamaya çalışıyor. Bunun ötesine geçip, krizi bir sorun olarak çözmeyi değil bir fırsat olarak görüp kullanmayı planlıyorlar.

Patronların emrindeki iktidara göre, Kriz filan yok. Sistemi-miz iyidir, tıkr tıkr işliyor. Siz abartıyor-sunuz. Psikolojik!

Ve patronların emrindeki iktidara göre kriz var. Hepimiz aynı gemideyiz ve gemi batabilir. İktidar, bu şekilde hem tüm ülkeyi kendi siyasal kararlarına

koşulsuz boyun eğmeye zorluyor, hem de işçileri ve emekçi halkı adaletsizliğe, birileri lüks içinde yaşarken, kendilerinin yoksulluk çekmesine razı gelmeye çağırıyor.

İşin somutuna inelim. İktidar ve patron sınıfı neler yapmaya hazırlanıyor, niyetini açık açık nasıl söyledi onlara bakalım ve bir kez daha kazı-

ğı yememek için uyanık olalım.

BERAT'IN TEDBİRLERİNE TEDBİR ALMAK ŞART

Damat Berat Albayrak, kriz programını duyurdu. Patron sınıfı öyle çok planlı programlı davranmaktan hoşlan-

maz. Her planını açık etmeyi de istemez. Yine de damadın bir çırpıda gösterdikleri, işçi sınıfı ve emekçi halkın hızla tedbir alarak, yüzüstü zenginlerin saldırılarına hazırlanması gerektiğini gösteriyor.

Damadın açıklamalarından ibaret olmayan patron planlarına iyi bakmak lazım.

BİZ BOYUN EĞMEZSEK BUNLARI YAPAMAZLAR

Uyanık olursak, bizi kandırmalarına, soymalarına, köleleştirmelerine izin vermezsek her istediklerini yapamazlar. Hiçbir insanın layık olmadığı, olamayacağı muameleyi bize layık göremezler. Deneyle sabit: işçilerin, emekçi halkın gücünden korkarlar. Hep daha fazla isterler, her durumdan fırsat çıkarıp, halkın boğazından kestiklerini cebe indirirler ama bir yandan hep ezilenleri kontrol ederler: Uyanıyor mu? Uyanıyorsa dur!

METAL VE PETROKİMYA İŞÇİLERİ BOYUN EĞMİYOR

Patronların krizi fırsat bilerek başvurduğu işten çıkarma ve sömürüyü arttırmak için uygulamaya çalıştığı esnek ve yoğun çalışma dayatmalarına karşı işçiler mücadele ediyor. Metal ve petrokimya işkolunda örgütlü işçiler, haklarına ve kazanımlarına sahip çıkıp mücadele geleneklerini sürdürüyorlar.

Metal işkolunda Eskişehir Organize Sanayi Bölgesi'nde Renta, Doruk ve Bulaşık Makinesi Fabrikası olmak üzere üç farklı fabrikası bulunan İtalyan beyaz eşya firması Candy Hoover Grup'un sahip olduğu tüm üretim tesislerini Haier Grup'a satmasının ardından işçi çıkarma gerçekleştirildi. Satış öncesi, işçilerin isteği dışında fazla mesailer uygulanan fabrikalarda satış sonrasında Doruk fabrikasında 1 Ekim'de 16 işçi çıkarıldı. Bunun üzerine aynı gün grubun Doruk, Renta ve Bulaşık Makinesi Fabrikalarında Birleşik Metal-İş üyesi bine yakın emekçi iş durdurma eylemi yaptı.

1 Ekim'de bir başka eylem, Türkiye'nin tek petrokimya tesisi olan Aliağa'da kurulu Petkim'de esnek çalışma dayatmasına karşı gerçekleştirildi. Petrol-İş üyesi işçiler, özelleştirme ile Azeri SOCAR'ın aldığı Petkim'de, sözleşmede yazan çalışma düzeni dışında çalışmayı kabul etmeyeceklerini bildirerek eylem yaptı. Benzer bir dayatma, geçtiğimiz haftalarda Tüpraş Aliağa Rafinerisi'nde yapılmış ve Tüpraş işçileri vardiya sisteminin değiştirilmek istenmesine karşı iş bırakma eylemi düzenlemişti. Aliağa Tüpraş işçilerine, İzmit, Kırıkkale ve Batman rafinerilerinde çalışan işçiler de destek verdi.

MCKİNSEY YAPACAĞINI YAPTI ZATEN

AKP iktidarı ülkeyi 16 yıldır emperyalist kuruluşlar ve bunların taşeronlarıyla yönetiyor. 150 milyar dolara yaklaşan AKP dönemi özelleştirmelerinde hangi alanın, kuruluşun nasıl özelleştirileceği, hangi kurumun neden sorumlu olacağı, sürecin nasıl işleyeceği gibi konularda "yol haritası"nı ya Dünya Bankası, IMF gibi kuruluşlar ya da bunların yönlendirmesiyle dünya ölçeğinde iş yapan danışmanlık şirketleri çizdi. ABD ya da İngiltere menşeli danışmanlık şirketleri. Bu şirketler her bir danışmanlıkta milyonlarca doları cebe indirdiler.

McKinsey bu kuruluşlar içinde hem Türkiye'de hem de dünyada en fazla iş hacmine sahip olanlardan. 2000'lerin başında ABD enerji piyasasının en büyük

yolsuzluklarından birine, Enron skandalına adı karışan kuruluş, çok taze siciline rağmen 2004 yılında Türkiye'de elektrik dağıtım özelleştirmelerinde danışmanlık yaptı.

O danışmanlığın bugüne kalan sonucu fiilen batık 50 milyar dolardan fazla krediye sahip elektrik dağıtım şirketleri! Üç yıldır bu şirketlerin borcu çevriliyor ve şirket sahiplerinden bile elektrik dağıtım bölgelerinin yeniden kamulaştırılması talebi yükseliyor.

Sadece yeni uyananlara soralım: McKinsey'i daha önce duymadınız mı?

Bir de farkında değil misiniz, yine asıl büyük dilimi danışmanlar değil, bu operasyonlardan nemalanan büyük sermaye yiyor.

BİZ İŞSİZLİK DERKEN ONLAR İŞ GÜVENCESİNİ KALDIRIYOR

Yıllardır niyet edip yapamadıklarını yapmaya yine niyettiler: Devlet memurlarının iş güvencesi ortadan kaldırılsın diyorlar. Ailede "kadrosu var" diye güvendiğiniz, herkes işsiz kaldığında bile üç beş kuruş maaşını almaya devam edeceğini düşündüğünüz birisi vardır. İşte o güveni ortadan kaldırma planı yeniden ısıtılıyor.

Daha önce "millet sokağa dökülür" diyerek yapmadıkları şeylere şimdi "kriz fırsatını" bulmuşken niyet ediyorlar.

Sonuç ne mi olur? Ona siz karar vereceksiniz.

İŞSİZLİK SİGORTASI: İŞÇİDEN KES PATRONA VERİ!

Hayaldir AKP döneminde gerçek oldu: İşsizlik sigortası.

Tabii fona giden paralar işçinin gelirinden kesiliyor. Yıllar içinde fonda biriken para 125 milyar!

Birikir tabii. Hesapta işsizlik fonu ama Türkiye gerçekliğinde işsiz kalanlara dağıtılan bir para yok.

İşsiz kalanlara değil patronlara dağıtılıyor para. 2017'de işsizlik ödeneği olarak 5 milyar lira dağıtılmış fon. Patronlara teşvik olarak verilen para ise 8.5 milyar.

Bu arada fon, aslında gizlice bütçenin başka kutularına kaydırılıyor. Fonda biriken paranın küçük bir kısmı dışında tamamı devlet tahvilinde duruyor. Bu şekilde kazanılan faiz her zaman enflasyonun altında.

ENFLASYON VAR ÜCRET ARTIŞI YOK

Sadece Eylül ayında enflasyon yüzde 25 oldu. Yani her şeyin fiyatı yüzde 25 arttı. Fakat damat ilan etti: 2019 başında ücretler ayarlanırken yüzde 10'ün üzerinde artış olmayacak. Aslında ücretleri artırmaya niyeti olan da yok. Fiyat etiketleri hemen değiştirilirken, işçiye "kriz var, ne artışı" deniliyor.

Zaten 2019 hesapları yapılırken de "tüketimin azalacağı" üzerinden gidiliyor. Azalacak tüketim elbette emekçinin evine giren mallarda olacak.

ÇOK BORCUN VARSA DEVLET ÖDEYECEK

Hemen heyecanlanmayın kardeşler. Kredi kartı borçlarınızı, bakkala kasaba olan borçlarınızı, ödeyemediğiniz kredi taksitlerini devletin üstleneceğini sanmayın.

100 milyon liranın üzerinde borcunuz varsa o başka.

"100 Milyon liranın üzerinde borcu olan sermaye gruplarının borçları yeniden yapılandırılacak." Türkiye temizlenecek. Borcun bir bölümü silinecek, bir bölümü için vadesi uzatılacak (ki bu enflasyon ve devalüasyon sayesinde gerçek miktarın iyice azalması demek) ve tabii, eğer borç devlete değil de başka bir sermaye grubuna ise devlet borcu üzerine alacak.

Devlet bunları yapmak için kamu bankalarına yönlendirece işsizlik sigortası fonunda biriken işçi parasını kullanmayı düşünüyor.

TEFECİLER DEVLETİ İSTİYOR, YANİ BİZİ!

Bir yıl içinde dışarı ödenmesi gereken borç tutarı 120 milyar dolar. Bunun büyük bir bölümü özel sektörün borçları. Borcun vadesi geldiğinde yeni borç bulunuyor, öyle ödeniyor. Yıllardır böyle.

Krizle birlikte para bulmak zorlaştı. Bankalar Türkiye'yi iflasın eşliğinde gördüğü için daha fazla faiz istiyor.

Bir de borç verirken devlet garantisi istiyorlar. Özel şirket, borcunu ödeyebilmek için yeni borç arıyor. "Ben sana vermem" diyorlar, "TC hazinesine veririm, sen ondan alırsın."

Özel şirket borcunu ödeyemezse, yapılacak bir şey yok, batık kredi olacak.

Devlet öyle mit Ödeme sıkıntısı yaşarsa ek vergi koyar. O yetmezse, topladığı vergilerle verdiği toplum hizmetlerini azaltır. "Yol, hastane yapmak, okul açmak için vergi istiyorum" diyerek topladığı paraları tefeciye dağıtır.

Uluslararası tefeciler onun için özel sektöre borç verirken, devlet garantisi istiyorlar. Yani bizim hastanemizden, okulumuzdan, yolumuzdan kesilerek, yeri geldiğinde ormanlarımız, kıyılarımız satılarak elde edilecek parayı istiyorlar.

İŞÇİ DİRENİŞLERİNDE GÖRDÜĞÜMÜZ SANATÇILARLA SÖYLEŞTİK

İşçilerin yanındayız, çünkü işçiyiz

Sanatçıların, oyuncuların, ressamların, şairlerin, müzisyenlerin çeşitli şekillerde ülkede gündem oldukları bir dönem geçirdik. Dizilerle popüler olmuş ünlü oyuncuların ya da çok geniş bir dinleyici kitlesini uzun yıllar içinde oluşturmuş müzisyenlerin hayal kırıklığı yaratan açıklamaları çok konuşuldu. Bir kısmı açıkça iktidara destek veren, sanatçı kimliğinden çok ticari kaygılarına bağlanabilecek nitelikte açıklamalardı. Bir kısmı, “muhalif görüntüme zarar gelmesin” kaygısı taşınarak yumuşatılmış ama yaranmacı, çıkar kaygısı taşıdığı gizlenemeyen sözlerdi.

Ülkemizde sanat da sanatçılar da bunlardan ibaret değil.

Bir de işçi direnişlerinde boy gösteren, haksızlık gördüğü yerlerde gücünü haklıdan yana kullanmaya çalışan oyuncularımız, müzisyenlerimiz, ressamlarımız, şairlerimiz var. Onlar da geçtiğimiz günlerde ülke gündemine yansıyan mücadeleci tavırlarıyla kendilerini gösterdiler.

Dikkat çekici nokta ise şu: Yaranmacılığa, eyyamcılığa yeltenmeyen, muhalif görüntüyü korumanın ötesinde mücadele etme kaygısı taşıyan sanatçıların diğerlerinden farkı sadece daha mücadeleci olmaları, iktidara boyun eğmemeleri değildi. Farkı gösteren de yaratan da, tavırlarını belirleyen güç kaynağıydı. İşçi sınıfını yoldaş belleyenler, onun ideallerini kılavuz edinenler, kişiliğini, boyun eğmez tavrını korumayı başarıyordu.

Sanatçıları, ülkeyi, mücadeleyi bir de onlara sorduk.

“KORKUYU ANLAYABİLİRİZ AMA HAK VEREMEYİZ”

Cansu Fırıncı - **Oyuncu**

Yandaş olanlar hükümetten nemalananlar bir yana, dürüst, üretken bilinen sanatçıların hepsinin bu gelişmelere duyarlı olamadığını ya da direnen insanların yanında olamadıklarını görüyoruz. Haklı nedenleri var mı sizce? Ya da ne yapabilirler?

Haklı nedenleri olması hak vereceğimiz anlamına gelmez. Empati kurup anlayabiliriz ama uyarmak, cesaretlendirmek, korku duvarını aşmalarına yardım etmek temel görevimiz.

Sanatçılar da toplumun diğer tüm kesimleri gibi korkuyorlar en başta. Çalışacakları mecra belki de Türkiye’de ilk defa iktidarın bu denli belirlenimi altında.

Ayrıca umutlarını düzen içi çözümlere bağlamış olmaları, düzen muhalefetine üst üste yaşadığı başarısızlıklarla birlikte sanatçıları da büyük bir umutsuzluk dalgası yarattı. Tanınan, bilinen pek çok sanatçının biat etmesi çok dalgası yarattı. Türkiye’de aydın/sanatçılar çözülüş aşamalarında ne yazık ki.

Bu süreç ancak işçi sınıfı hareketinin ülke gündemlerine müdahale edebilir bir güç olmasıyla tersine çevrilebilir. Türkiye işçi sınıfı Türkiye aydın ve sanatçılarını ileriye çekmek göreviyle de karşıya. Söyleyince garip duruyor ama maalesef böyle.

SOYADIM FIRINCI, SABANCI DEĞİL

Son dönemde işyerlerinin dışına taşmış direnişlere yapılan destek ziyaretlerinde yer aldığınızı görüyoruz. Neden katılıyorsunuz bu ziyaretlere?

Direnış ziyaretlerine katılıyorum, çünkü haksızlık var. Haksızlığın olduğu yerde direniş de varsa, sanatçının yeri haksızlığa karşı direnenlerin yanındır. Bazı ezberlerimizi hatırlamakta ve sıkı sıkıya sarılmakta fayda var. Sanatçı yaşadığı topluma karşı sorumludur. Nokta.

Türkiye’de özellikle oyunculukla uğraşanların sektördeki star sisteminden ötürü katmanlı bir yapı oluşturduklarını

gözden kaçırmamak lazım. Astro-nomik rakamlar kazanan oyuncuların sayısı bir otobüsü doldurmaz. Ekseriyetse hayatı boyunca ortalama olarak bir kalifiye bir sanayi işçisinin maaşı kadar para kazanır. Çalışma koşulları da işçiler kadar ağır ve ‘esnek’ tir, yıpranma payı yüksektir. İş güvenceleri yoktur. Mayakovski’nin şairler için söylediğini uyarlayacak olursak oyuncu işçidir! Zaman zaman yüksek gelirli sezonların getirdiği küçük burjuva yaşam koşullarının sınıfsal aidiyetimin üzerini gölgelemesine izin vermediğim için direnen işçilerin, emekçilerin yanındayım. Aynı Gemi’deyiz söyleminin bende bir karşılığı yok, biz kan teri içinde geminin makine dairesindeyiz onların filikaları yurtdışındaki he-saplarına kaçırdıkları alın terimizle dolu. Sabahattin Ali’nin Bir Gemicici Hikâyesi’ni hatırlatırım.

Bir de soyadım Fırıncı, Sabancı değil. Bu nedenle yerim işçilerin, emekçilerin yanı.

Yakınına gittiğiniz, çeşitli şekillerde takip edip ilişkilendiğiniz işçi eylemleri hakkında görüş ve gözlemlerinizi alabilir miyiz? Neler oluyor? Ne görüyorsunuz?

Öncelikle hemen hemen hepsi daha öncesinde bir eylem deneyimine sahip değiller. Örgütlü olmanın önemini işten atıldıktan sonra kavrayıp hızla politikleşmişler. Mücadelenin içinde olmak hızlı bir bilinç sıçramasına yol açmış. Bir arada olmanın verdiği cesaretle daha önce asla akıllarına gelmeyecek, gördüklerinde anlam veremedikleri ve hatta kınadıkları şeyin emek mücadelesi olduğunu idrak etmişler. Artık onlara ‘aynı gemideyiz’ yalanını yutturmaları mümkün değil.

Anı Tur işçileri tabiri caizse bir avuç kadarlardı. O bir avuç insanın direnişi patrona geri adım attırdı. Patronların en korktukları şeyin örgütlü işçiler olduğu gerçeğini yaşayarak öğrendiler.

Flormar işçileri için ne diyeyim! Direnirken çok güzeller ya da direniş gerçekten güzelleştiriyor.

“YA SÖMÜRÜLENİN TARAFINDA KALIRSIN YA DA...”

Olgu Ülkenciler - **Ressam**

İşçi sınıfının onurlu ve haklı mücadelesine inanan biri olarak elbette haksızlığa karşı boyun eğmeyen emekçilerin yanında oluyorum ve olmaya da devam edeceğim.

Çok da uzak olmayan bir geçmişe dayalı olarak sanat-siyaset ve özellikle sınıf siyaseti birbirinden koparılmaya çalışıldı bir anlamda başarılı olmuş gibi gözüксе de sınıf bilinciyle hareket etmeyen aydın ya da sanatçıların boşa düştükleri ya da yok olmaya yüz tuttıkları ortada. Sanatçı ya da aydın yaşadığı dünyayı tasvir etmekle kalmamalı başka bir dünyanın mümkün olduğunu da vurgulamalıdır. Tüm bu sebepler ile birlikte kendisi de bir sanat emekçisi olanların dayanışma ruhunu hem yaşamaları hem de çevrelerine bunu dalga dalga yaymaları gerekliliğine inanıyorum.

İÇE KAPANIKLIK UZUN SÜRMEZ

Gericiliğin, piyasacılığın bu kadar baskın olduğu toplumlarda başlı başına sanat üretimi yapmak bile bir direniş halidir diyebiliriz ama bu eksik kalır. Tarihin bazı dönemeçlerinde sanatçıların kendi içlerine kapandıklarını görürüz ama bu içe kapanıklık hali taraf olmak ile son bulur: ya sömürülenin tarafında kalırsın ya da sömürenin. Bugün sizizme yenilmeyen, güçlünün, iktidar olanın tarafında değil tarihsel olarak haklı olanın tarafında duran sanatçılar var ve sayıları da gün geçtikçe çoğalıyor. İnaniyorum ki güçlü

bir işçi sınıfıyla bu sanatçılar taraflarını daha net belirleyecekler.

Sanat bireysel bir üretim alanı olsa da içinde bulunduğu coğrafya ile ilişkisinden bağımsız değildir. Bu ikilik hali dolayısıyla sanatçının en büyük sorumluluklarından birisi de bireysel kurtuluşunu değil ancak toplumsal kurtuluşu düşünerek üretimlerini ve hayatını şekillendirmesidir.

OMUZ OMUZA VERMENİN GÜZELLİĞİ

Yaşadığımız sadece ekonomik değil yönetsel krizin faturasının emekçilerin sırtından çıkarılmaya çalışıldığı bu günlerde bunu kabullenmeyen ve etkileri gün geçtikçe artacak olan işçi direnişlerinde ortak olan tek bir nokta olduğunu düşünüyorum. Hakluluğun vermiş olduğu kararlılık ve bir arada olmanın getirdiği umut. Yükümüz ne kadar ağır olursa olsun hakkını aramak için bir araya gelen, omuz omuza vermenin gücünü ve güzelliğini öğrenen hiç kimse geriye dönemez, önceki gibi olamaz kimse de gözlerindeki kararı ve umutlu panldamayı yok edemez.

“BEN DE ÇİÇEK SEVİYORUM AMA ÖZGÜR OLANINI”

Orhan Aydın - **Tiyatro Sanatçısı**

Toplumun siyasete ve yaşam kavgasına en yakın varlık alanlarından birisi sanat. Burada üretenlerin, yaşam kavgası verenlerin topluma karşı başka sorumlulukları da var mı sizce? Ya da kendi varoluş alanı açısından da yapması gerekenler neler?

Sistem canavarlaşmış bir gaspçı, hak yiyici, talancı, ötekileştirici, yaftalayan ve kendi emelleri doğrultusunda rota tutmayanları düşman ilan eden bir çeteleşmenin toplamıdır.

Orada kardeşliğin, eşitliğin, özgürlüğün hayata ve ülkeye dair aşkın sözüne tek saniye tahammül yoktur.

Oysa sanat ve yaşama sorumluluğunu gerçeğin yanında üretmek duran sanat emekçisi bu en insani duyarlılıklar için üretmeden yaşayamaz.

Susmak erdemsizliktir, korkaklıktır, ül-kene halkına ve geleceğine sırt dönmektir.

Susmak çocukların sevinçlerine kara çalmaktır. Doğanın, kültürel varlıkların iç edilmesine razı olmak, akan suya düş-manlık yapmak, işçinin alın terine, emekçinin onuruna, ürettiklerine saygısızlıktır.

Susanların haklı bir yerde durduklarını söylemek de aynı şeydir.

Toplumun siyasete ve yaşam kavgasına en yakın varlık alanlarından birisi sanat. Burada üretenlerin, yaşam kavgası verenlerin topluma karşı başka sorumlulukları da var mı sizce? Ya da kendi varoluş alanı açısından da yapması gerekenler neler?

İşği sönmüş, sistemin çarkları arasında ezilip un olmuş, tavşan gibi korkaklaşmış bir "sanatçı" ve ürettiğini söylediği "sanat" beş para etmez.

İnsani hiçbir değeri yoktur.

Bu şiir ise ölü doğmuştur, oynusa, filmse akıl yıkayan bir eğlencenin madrabazıdır. Heykelse taş parçasıdır, romansa, öyküyse yalandır. Resimse, şarkıysa suya yazılan yazıdır. Sanat siyasettir çünkü.

Halkının yanında saf tutan, gerçeği estetik değerleriyle haykıran, tarihsel sorumluluğu değiştiricilik olan bir siyaset.Bundan uzak duran önce kendi kaybeder.

Günümüzün kaybedenleri bu korkaklardır. Sanatçının örgütsüz olanı korkaktır. Korkaklık ise akrep gibidir, günü gelir o zehirli iğnesiyle önce kendini zehirler.

Bertolt Brecht’in bunlar için “Sizler şu anda batmakta olan geminin duvarlarına çiçek resimleri yapıyorsunuz ve bunun adına da “sanat diyorsunuz” demişti.

Hitler tapınmacıları kül olup gittiler o yangın yerinde, ürettiklerinin hiç biri bu güne kalmadı ama Brecht ve izini süren binlerce yaratıcı bugün halen hayata ışık saçıyorlar.

Ben de çiçek seviyorum ama en özgür haliyle olanlarını. İşçinin-emekçinin yüreğinde örgütlü, sahnelerden söylenip hayata taşan kır çiçekleri gibi.

GRUP İLK MÜZİK KLİBİNİ FLORMAR İŞÇİLERİYLE ÇEKTİ

Yapıcılar'ın yüreği bayram yeri gibi

“Geçmişî yâd etmiyor ya da ağıt yakmıyor şarkılarımız. Bugünün emekçileri için yani sokakta gördüğümüz, aynı kaldırımda yürüdüğümüz insanlar için yapıyoruz müziğimizi. Ve üslubumuz, özellikle onlara umut taşıyan ve bu umudu gerçekleştirmek için onları mücadeleye çağıran bir üslup. Bu anlamda ilk klibimiz grubun bir deklarasyonu aynı zamanda.”

Yapıcılar müzik grubu, bugünlerde bir şarkıları için hazırladıkları ilk video klipi işçilerle paylaşmış olacaklar. Hamaset olarak algılanmasın, kelimenin gerçek anlamıyla grubun hazırladığı ilk müzik videosunu, önce Flormar'ın direnişçi işçileri izleyecek.

İkimiz adlı besteleri için hazırladılar ilk kliplerini. Nâzım'ın bir şiirini geçtiğimiz yıllarda bestelemişlerdi, bu yıl Flormar işçilerinin de katıldığı bir çalışmayla ilk müzik videosu olarak çıkardılar.

Yapıcılar grubu adına Ulaş Özer sorularımızı yanıtladı.

İkimiz şarkısı için hazırladığınız video klabinizde Flormar'da işten atılan işçiler de yer alıyor. İlk klabinizi Flormar direnişi ile ilişkilendirmenizin nedeni nedir?

Bunun birkaç nedeni var. Bu klbin amaçlarından biri, elbette, Flormar direnişiyle dayanışmak. Flormar direnişini gündemde tutmak,

onların sesini duyurmak, Flormar patronuna karşı verdikleri mücadelede yanlarında olmak ve verilen desteği büyütmek. Fakat tek başına öne çıkartacağımız bir başlık değil bu. Yapıcılar, birkaç yıl önce, Türkiye'deki emekçilerin hareketliliği bağlamında yaprak kıpırdamayan, aydınlanmacı kesimin kendisini son derece yenik hissettiği bir dönemde kuruldu. Türkiye'deki muhalif müzisyenlerin müzikleri dahi bu yenilmişliğin izlerini taşıyordu ve bu hâlâ böyle. Köşeye sıkışıp yalnızlaşma, bir birey olarak kendini toplumdaki yalıtma hâli son derece yaygın ve durum değişmezse ortaya bir “delilik” halinin çıkacağı açık. Dahası bu kesimde de büyük bir korku ve yılgınlık hâli de söz konusu. Bizim gayretimiz aynı anda hem toplumun aydınlanmadan yana olan kesimine ve emekçilere hem de müzisyenlere ve sanatçılara çağrıda bulunmak. Geçmişî yâd etmiyor ya da ağıt yakmıyor şarkılarımız. Bugünün emekçileri için yani sokakta gördüğümüz, aynı kaldırımda yürüdüğümüz

müz insanlar için yapıyoruz müziğimizi. Ve üslubumuz, özellikle onlara umut taşıyan ve bu umudu gerçekleştirmek için onları mücadeleye çağıran bir üslup. Bu anlamda İlk klibimiz grubun bir deklarasyonu aynı zamanda. Safımızın neresi olduğunu net bir şekilde ortaya koymak istiyoruz. Ayrıca bu klip, Nâzım Hikmet'in “İkimiz” adlı şiirine yaptığımız beste çekildi. Burada da Nâzım'ı bir kez daha sınıfıyla buluşturmak ve Nâzım Hikmet'i bu denli büyük bir şair yapan özelliğinin altını çizelim istedik.

Bir üsluptan söz ettiniz, bunu biraz açar mısınız?

Elbette! Bu sadece sözlerin içeriğine dair bir durum değil. Az önce sözünü ettiğim umudu ya da mücadeleyi sözlerle anlatmazsınız her zaman müzikte. Müziğinizde öyle bir anlatım oluşturunuz ki sözlere gerek bile kalmaz kimi zaman. Yakalamaya çalıştığımız ve aslında hâlâ aradığımız böyle bir şey. Sözlü müzik yapıyoruz fakat derinliği sadece sözlerde

değil müzikte de arıyoruz. Bir de şunun altını çizmek gerekiyor bence. Yapıcılar'ın müzikal bağlamda devindiği alan, popüler müzik alanına giriyor. Fakat bu alan, müzik türleri içinde çürümenin de en belirgin şekilde görüldüğü yer. Yaptığımız şey, müzikal bir müdahale de aslında. Çabamız aynı hayati, bizimle aynı yaşam koşullarını paylaşan insanlar için. Dolayısıyla bizim için onların müzikal beğenileri, tercihleri bir veri olmak zorunda. Fakat bu alanı olduğu gibi kabullenmemiz de mümkün değil. Daha yolun başındayız. Şöyle bir doğrultumuz var: Bugüne ait bir müziği, insanlığın ilerici müzikal birikimine yaslanarak üretmeyi hedefliyoruz. Bu, bir çırpıda söylenece de öyle kolayca çiğnenip yutulacak bir söz değil. İddialı fakat deniyoruz ve bizim gibi içinde yaşadığı koşulları değiştirmek isteyen aydınlara, sanatçılara, müzisyenlere ve emekçilere “hadi” diyoruz, bunun bir sorumluluk olduğunu bilerek.

Flormar gibi son günlerde öne çıkan işçi direnişleri oldu son dönemde. Bunlar hakkında ne düşünüyorsunuz, neler oluyor?

“Yok” deniyor ama bir kriz var bugün Türkiye’de ve her zaman olduğu gibi krizin faturası emekçilere ödetilmek isteniyor, olan bu. Elbette bu süreçte iflas eden, batan şirketler; görece daha küçük işletmeleri yutan daha büyük patronlar olacak. Ancak bu, onların oynadığı oyunun kurallarından biri ve aralarındaki bu arsız kavga bizi ilgilendirmiyor. İşin bizi ilgilendiren kısmı emekçilerin yani bizlerin önüne atılan “aynı gemideyiz” zokasını

İKİMİZ

İkimiz de biliyoruz, sevgilim, öğrettiler: aç kalmayı, üşümeyi, yorgunluğu ölesiye ve birbirimizden ayrı düşmeyi. Henüz öldürmek zorunda bırakılmadık ve öldürülmek işi geçmedi başımızdan.

İkimiz de biliyoruz, sevgilim, öğretebiliriz: dövüşmeyi insanlarımız için ve her gün biraz daha candan biraz daha iyi sevmeyi...

5 Ekim 1945

yutmamak. Elbette pek çok emekçi işini kaybedecek bu süreçte ve ben bu durumun artacağını düşünüyorum. Bu noktada örgütlenmek ve mücadele etmektir gereken. Bir başka yol ya da daha kolay bir seçenek yok. Fakat

Anı Tur direnişi gibi iyi bir örnek var önümüzde. Direndiler ve haklarını kazandılar geçtiğimiz günlerde. Cargill ve Flormar işçilerinin de direnişlerinin kazanımıyla sonuçlanacağını umuyor ve buna inanıyorum.

SAMANALTI / Saif Munzur

